

Ani jedno áno dané Bohu som nikdy neľutovala, hovorí rehoľná sestra Congregatio Jesu Jaroslava Kochjarová. „Sú to vzácne momenty, keď človek poznáva, ako veľmi Bohu na ňom záleží, že s ním počíta,“ povedala v rozhovore s Tlačovou kanceláriou KBS. Hovorili sme s ňou pred sviatkom Obetovania Pána, ktorý si v Cirkvi pripomíname ako Deň zasväteného života (2. februára).

Jej cesta za povoláním bola „skôr pomalým, ale istým napredovaním od vlastných predstáv o budúcom živote k tomu, čo mal v pláne Boh,“ pokračuje. „On sa decentne, trpezlivo, ale čoraz nástojčivejšie presadzoval v mojich túžbach. Spočiatku cez sympatické svedectvo rehoľníkov, napríklad bratislavských kapucínov, jezuitov, ktorí sa nám ako študentom na vysokej škole venovali napriek riziku, ktoré im hrozilo zo strany vtedajšej štátnej moci. Neskôr cez vábivé nadchýnanie srdca pri čítaní Kempenského Nasledovania Krista alebo cez nesmierny pokoj počas rozjímania v spoločenstve či cez také až magnetické priťahovanie k Eucharistii počas adorácie,“ spomína na roky, keď ju Boh pozýval.

„Takže sa úplne stotožňujem s Jeremiášom (porov. Jer 20,7): ‚Zvádzal si ma, Pane a dal som sa zviest', lebo si bol mocnejší ako ja.‘ Mocnejší aj ako všetko ostatné, čo ma tiež lákalo, dokonca mocnejší ako ľudský vzťah. Kvôli vzťahu bola táto moja cesta aj zápasom. Avšak zápasom, po ktorom som sa - napriek prehre - necítila ako porazená. Naopak, na scénu nastúpil pocit víťazstva, slobody a nesmierny pokoj! Túto silnú skúsenosť si dodnes živo pamätám. Nádherne ju vystihuje sv. Augustín vo Vyznaniach: ‚...neskoro som ťa začal milovať, Ty krásna taká dávna a taká nová... ‘ Rovnako môžem dosvedčiť jeho tvrdenie, že naše srdce je nespokojné, kým nespočinie v Bohu,“ uviedla v rozhovore.

Odpoveď na Božie volanie si podľa rehoľníčky vyžaduje zriekanie, zapieranie vlastného ja a závisí od mnohých okolností: „Od nastavenia srdca, od hodnôt, ku ktorým je človek vedený výchovou, duchovnou formáciou, ale našťastie je tu Boh! On môže skutočne povolať, koho chce, vidíme to počnúc Svätým Písmom až po dnes. Keď niekto hľadá dôkaz existencie Boha, zvyknem uviesť ako príklad práve povolania. V nich je tá Božia stopa veľmi zreteľná, či ide o rané povolanie, ako u sv. Terezy alebo je to povolanie spojené s obrátením, ako napr. v prípade sv. apoštola Pavla alebo sv. Augustína či Ignáca z Loyoly... Práve preto sa tak dobre počúvajú tieto príbehy, lebo sú svedectvom o Božej moci, všemohúcnosti, a zároveň o jeho nežnosti, milosrdenstve, prozreteľnosti... Aj odvaha opustiť všetko je skôr niečím Božím ako ľudským.“

„Ja som si napríklad nevedela predstaviť, ako zvládnem deň, keď odídem z domu, mala som obavu, či to vôbec zvládnem; a Boh zariadil, že ma uspokojilo konštatovanie jednej sestry, že v ten deň dostanem na to milosť. Pán dal, že som uverila, a stalo sa. Áno, je to skok do priepasti, ale na jej dne je otvorené Otcovo náručie. Človeku sa v tomto rozhodovaní ponecháva sloboda, ale Boh mu to vo svojej láske uľahčí nejakou okolnosťou. Len ju treba postrehnúť a uveriť. Môžem uviesť ďalšiu osobnú skúsenosť, ako som si termín môjho odchodu z domu našla vo Svätom Písme. Po modlitbe, aby mi to Pán dal poznať, mi oči padli

na Lk 3, 23: ‚Keď Ježiš začal účinkovať, mal asi tridsať rokov... ‚ Mojím vnútrom prešiel akoby záblesk svetla a tepla. Prenikla ma silná istota, že toto je tu napísané pre mňa. Nebolo ťažké tomu uveriť, lebo to bolo niekoľko mesiacov pred mojou tridsiatkou. Zdvihla som zrak o riadok vyššie, kde som si ešte na potvrdenie prečítala: ‚Ty si môj milovaný Syn, v tebe mám zalúbenie. ‚ Všetko začalo do seba krásne zapadať ako puzzle. Ešte som stihla doviest deti k 1. sv. prijímaniu, navyše sa akurát naplnil čas, na ktorý ma môj duchovný vodca poslal z Bratislavy domov na utvrdenie sa v povolání, takže takto hravo dobrý Pán zvládol moju pochybnosť i strach,“ uviedla vo svojom svedectve sr. Jaroslava.

Či je zasvätenie Bohu podobné zamilovaniu, na to sr. Jaroslava odpovedá, že „v oboch prípadoch je tam spočiatku istá príťažlivosť a potom to dôjde do bodu, keď to chce zrele, nielen citové rozhodnutie. V oboch prípadoch treba tiež opakovane obnovovať svoje áno vo vernosti tomu rozhodnutiu. Predsa sa mi život podľa evanjeliových rád chudoby, čistoty a poslušnosti zdá ako ‚vznešenejšia cesta‘, keď to vyjadrím slovami sv. Pavla. Jednak pre charakter Božieho vyvolenia, pre jeho eschatologický rozmer prežívania lásky, spoločenstva, pre slobodu chudoby a istotu poslušnosti.“

Avšak Božie vyvolenie podľa jej slov „neznamená bezstarostný život, popretkávaný samou útechou, ako si to podaktorí myslia, ale naopak predstavuje náročnú cestu, ktorá je pozvaním k osobnej účasti na spásonosnom poslaní Božieho syna, teda pozvaním k objatiu Krista spolu s krížom. V bežnom živote to napr. znamená učiť sa s pokojom akceptovať všetko - všetkých i všetky okolnosti života - a premieňať to na milosti. Takto nás Ježiš učí pokornej odovzdanosti ‚nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane‘ (porov. Lk 22,42)“.

Na základe svojej 26-ročnej reholnej skúsenosti sr. Jaroslava hovorí, že „na ceste permanentného zriekania, oslobodzovania a sebazapierania je zasvätený človek neraz pozvaný ísť aj proti prúdu, oslobodiť sa od mienky ľudí, nastúpiť kariéru smerom nadol, vzdať sa dokonca i svojich kvalít, schopností, talentov, ktoré doteraz dával do služby druhým, a stať sa jednoduchým nástrojom v Božích rukách, aby sa naučil robiť malé veci s veľkou láskou (sv. Matka Tereza), alebo aby objavil ďalší rozmer zasvätenia - jednoducho byť pri Pánovi (porov. Mk 3,14). Zasvätený život teda vôbec nie je fádny ani nudný, a to nie pre rozličné poslania, ale preto, že Boh ako pedagóg a umelec dokáže dať každej situácii, aj akejkolvek kríze, úžasný rozmer a zmysel. Umožňuje nám vnímať veci inými očami, vidieť aj za horizont a chce len, aby sme mali uši na počúvanie,“ vraví s úsmevom.

Ako hovorí, v čase rozlišovania svojho povolania azda ešte radikálnejšie vnímala zasvätený život ako niečo viac v porovnaní s ľudským vzťahom. „Asi to bolo vtedy potrebné,“ konštatuje s nadľahčením a dodáva: „Dnes sa prikláňam k názoru, že manželstvo je najťažšia rehoľa. Spomínam si, ako som deťom v rámci katechézy vysvetľovala, že je fajn mať čokoládu, ale je viac dokázať sa jej zrieknuť. Veľmi nástojčivo sa mi vtedy prihovárало Ignácovo ‚magis‘ a tiež myšlienka našej zakladateľky ct. Márie Wardovej: ‚Neuspokoj sa s ničím, čo je menej ako Boh‘.

Životné smerovanie sr. Jaroslavy ovplyvnilo osobné svedectvo zasvätených, duchovné vedenie, ale aj výchova v rodine. „Dovolím si tvrdiť, že pre mňa prvým človekom, ktorý akoby zasial do mojej duše semienko zasvätenia, bola moja mama - svojím vzťahom k Cirkvi, k modlitbe a svojím apoštolským nasadením v rodine i vo farnosti.“ S pripomienkou, že „niet nad Božiu réžiu“ dodáva: „Svoje áno Bohu som povedala cca po siedmich rokoch. Odvtedy bolo množstvo situácií, ktoré boli výzvou zopakovať ho a ani jedno áno dané Bohu som nikdy neľutovala. Sú to vzácne momenty, keď človek poznáva, ako veľmi Bohu na ňom záleží, že s ním počíta.“

„Na začiatku je to pekné, proste zalúbenie, potom je tá cesta realistickejšia, ale o to dobrodružnejšia, vznešenejšia. Je krásne vnímať, ako ma Boh mení, formuje, a veľa ďalších jedinečných skutočností - šitých na mieru - je na ceste zasvätenia; takých, aké človek inde nezažije,“ tvrdí v rozhovore sr. Jaroslava Kochjarová z banskobystrickej komunity Congregatio Jesu, ktorá aktuálne, v čase pandémie, popri opatere o svojho 90-ročného otca napĺňa svoje poslanie práve drobnými skutkami konanými s veľkou láskou a apoštolátom modlitby. V závere rozhovoru dodáva: „Rada by som povzbudila všetkých váhajúcich, nech sa neboja, aj keď sa cítia biedni a úbohí, lebo Pán sa o nich postará (porov. Ž 40,18), som si istá.“

The post [Áno Bohu som nikdy neľutovala, hovorí sestra Jaroslava z Congregatio Jesu](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)